



ARCIDIECÉZNÍ CHARITA PRAHA

Bulletin SPECIÁL

1919–2019: 100 let pomáháme lidem v nouzi

Číslo 1
15. ledna 2019



K+M+B:

Kristus požehnej tomuto domu

Desetitisíce dětí a dospělých oblékly královské pláště a koruny a vyrazily mezi lidi připomenout křesťanský vánoční příběh a požádat o koledu pro potřebné. Charita má za sebou 19. ročník Tříkrálové sbírky.

„Děkujeme všem dobrovolníkům a dárcům, kteří se do Tříkrálové sbírky zapojili,“ říká ředitel Arcidiecézní charity Praha Jaroslav Němec. „Sbírka podpoří potřebné lidi v naší zemi prostřed-

nictvím sociálních služeb Charity i přímou pomocí konkrétním rodinám v nouzi. Desetina sbírky je určena na pomoc do zahraničí.“

Pokračování na straně 4.

Arcidiecézní charita Praha
srdečně zve na

Ples Charity

v pátek 1. března 2019
od 18.30 do 23.30 hodin

v Hotelu Belvedere
M. Horákové 19, Praha 7

Oslavme tancem
100. výročí založení
Charity v naší zemi.



Cena vstupenky: 250 Kč
kontakt pro rezervaci:
ples@praha.charita.cz

Ať nám příležitost pomáhat NIKDY NEUTEČE



Lanškrounský farář P. Zbigniew Czendlik byl moderátorem letošního koncertu Arcidiecézní cha-

rity Praha. Tradiční podzimní benefiční akce je zároveň největším setkáním dárců, kteří prostřednictvím této organizace pomáhají v Česku i v zahraničí. P. Czendlik byl tím

nejpovolanejším průvodcem večerem, protože charitní práci zná zblízka.

Čtěte rozhovor
s P. Czendlikem
na straně 19–20.

Milí přátelé,



před Vánoci nás v Praze navštívili dva vzácní hosté. Arcibiskup kampaňský a prezident Charity Uganda Mons. Cyprian Lwanga a sestra Maria Goretti, ředitelka Vzdělávacího a zdravotního centra sv. Ignáce v indickém Honavaru. S oběma nás pojí dlouholetá spolupráce a pomoc nejchudším lidem Ugandy a Indie. Během několika dní, které jsme společně v době

adventní strávili, jsme mohli sdílet vize, plány i překážky, které v jejich uskutečnění brání, ale také radost z pomoci, která přinesla konkrétním dětem a rodinám lepší budoucnost.

Obdivuji odhodlání sestry Marie i arcibiskupa Cyriana pracovat neúnavně, často na úkor svého pohodlí a bohužel i zdraví, ve prospěch těch nejchudších. Znovu jsem si uvědomil, že jsme povoláni k pomoci. Vždyť jsme poznali nouzi, v níž žijí ženy, muži i děti, kterým skrze naše ugandské a indické partnery můžeme

přinést zdravotní péči, vzdělání, pracovní příležitosti, a tím šanci na lepší budoucnost. Myslím, že s pomocí Boží, s vámi – dárci a také s lidmi, kteří se za společné dílo modlí, to zvládneme. Prosím vás, pokud můžete, pomozte. Na našich webových stránkách (praha.charita.cz/pomahejte) nebo na stránkách tohoto Bulletinu, najdete možnosti, jak.

S poděkováním a přáním požehnaného nového roku,

Ing. Jaroslav Němec
ředitel

Arcidiecézní charity Praha

Mozaika událostí

⇒ Farní charita Beroun, která letos oslavila 25. výročí svého založení, uspořádala **charitativní Běh proti demenci**. Z výtěžku 57 045 Kč vybavila relaxační místnost pro seniory s Alzheimerem v Domově sv. Anežky České.

⇒ Čtyři nové **sociální byty** připravuje Arcidiecézní charita Praha díky evropským fondům a spolupráci s městskou částí Praha-Čakovice.

⇒ Více než **15 tun potravin a drogerie** pro potřebné získala Charita v pražské arcidiecézi v 6. Národní potravinové sbírce.

⇒ **Vánoční rybí polévku pro potřebné** rozlévala Arcidiecézní charita Praha v neděli 23. prosince na náměstí Míru v Praze 2. 500 porcí tradiční štedrovečerní polévky potěšilo seniory, lidi bez domova, ale i kolemjdoucí a návštěvníky adventních trhů.



⇒ Podpůrnou skupinu pro **pečující o osoby s demencí** vytvořila Farní charita Vlašim. Ti, kteří procházejí náročnou a vyčerpávající péčí o svého blízkého, mohou své zkušenosti, radosti i starosti sdílet s ostatními. Setkání podpůrných skupin organizují i Arcidiecézní charita a Farní charita Stodůlky v Praze.

⇒ V průběhu zimy **rozšířila** Arcidiecézní charita Praha **kapacitu služeb pro lidi bez domova**. Noclehárna a azylový dům poskytují denně nocleh 76 osobám, nízkoprahové denní centrum je otevřeno v rozšířeném provozu, denně od 8 do 18 hodin.

Po 25 LETECH služby vlašimské Charity POD JEDNOU STŘECHOU



Jak jsme vás na stránkách Bulletinu již informovali, vlašimská Charita usiluje o založení komunitního centra pro seniory, které bylo zároveň sídlem všech charitních služeb. První velký krok má Farní charita Vlašim za sebou. Zakoupila dům v centru města, v Tovární ulici poblíž vlakového nádraží.

V úterý 6. 11. 2018 jsme koupili bývalou výrobu obuvi v Tovární ulici. Někteří Vlašimští ji nazývají „Ševcárna“, někdo „to Schillerovo“. Na koupi objektu jsme si půjčili 6 miliónů korun. Máme obrovskou radost, že se vše zvládlo do termínu, než MAS Blaník vypíše výzvu k podávání žádostí na realizaci rekonstrukcí a staveb komunitních center. Do té se určitě chceme přihlásit. Je jasné, že rekonstrukci bez dotace a dalších finančních darů nezvládneme.



– Akademie třetího věku, U3V – Univerzita třetího věku, podpora neformálních pečujících (péče o rodiny, které pečují o své blízké doma), Klub trénování paměti, Klub seniorů. Místa vzájemné materiální pomoci Obchůdek a Šatník. Občanská a psychologická poradna, terénní sociální a zdravotní služby. Veškerá nabídka služeb je určena těm, kteří potřebují pomoc, sami svou péči nezvládají nebo ji neumí, jsou osamělí.

Doufáme, že všechny aktivity budeme brzy poskytovat ve svém, což služby z kvalitní. Lidé nás lehčeji najdou. Budeme mít k sobě blíže. Chceme, aby naše komunitní centrum bylo přínosem pro celý region.

Pokud by se někdo rozhodl podpořit náš záměr, budeme vděční za jakýkoliv dar.

ředitelka
Farní charity Vlašim
Daniela Laloučková



V současnosti má naše Charita více než 40 zaměstnanců. Takto narostla během posledních deseti let. Stejně tak se rozrostly služby a nabízené aktivity: A3V

PODPOŘTE KOMUNITNÍ CENTRUM VLAŠIM

Veřejnou sbírku Farní charity Vlašim můžete podpořit zasláním daru na **sbírkové konto: 4854305359/0800**

Více informací o komunitním centru najdete na webu www.komunitnicentrumvlasim.cz

DAŇOVÁ POTVRZENÍ o darech poprvé elektronicky

Koncem ledna 2019 obdrží naši dárci, kteří podporují program Adopce na dálku® a další zahraniční projekty, souhrnné potvrzení o darech zaslanych během roku 2018. Potvrzení zašleme elektronicky e-mailem. Pokud dárce e-mailovou adresu nemá, obdrží souhrnné potvrzení poštou.

K+M+B: Kristus požehnej tomuto domu



Dokončení ze strany 1.

O využití výtěžku rozhoduje Tříkrálová komise jmenovaná kardinálem Dominikem Dukou, ale ta vždy vychází z návrhů Farní charity nebo farnosti, která sbírku ve své obci organizuje. Část vykoledovaných peněz, konkrétně 15 %, je určeno na diecézní záměry sbírky. Které to jsou, představuje Jaroslav Němec: „Pro rok 2019 jsme vybrali tři záměry. Podpoříme Poradnu Magdala, která se věnuje obětem násilí. Dále pak materiální pomoc nejchudším lidem v naší diecézi. A nakonec vybudování centra sociálních služeb Farní charity Vlašim.“

Desetina výtěžku pomáhá tradičně v zahraničí. Arcidiecézní charita Praha letos podpoří

nemocnici v Ugandě a ozdravný pobyt běloruských dětí v Česku.

Tříkrálová sbírka není jen jednou z finančních sbírek a jejím cílem není jen získat prostředky na pomoc potřebným. Svátek Tří králů uzavírá vánoční období a tříkrálové koledování je zároveň nesením poselství o narození Božího Syna zde na zemi. Koledníci tak opět rozdávali lidem radost a přinášeli poselství naděje. Na dveře psali požehnání K+M+B+2019. To neznáčí iniciály jmen Kašpar, Melichar a Baltazar, ale pochází z latinského Christus mansionem benedicat – Kristus požehnej tomuto domu.



Jak pomůže letošní Tříkrálová sbírka

Tříkrálová sbírka podpoří stovky projektů na pomoc potřebným, a to přímo v regionu, kde byly peníze vykoledovány. Vybíráme některé z letošních regionálních záměrů:

- Azylový dům sv. Gerarda pro maminky s dětmi v Brandýse nad Labem – počítač s tiskárnou a zprovoznění wifi sítě pro klientky domu.
- Nové centrum sociálních služeb v Kralupích nad Vltavou – spolufinancování evropské dotace.
- Dům na půl cesty a Azylový dům Kralupy nad Vltavou – oprava objektu, výměna oken, nákup ledniček.
- Azylový dům pro ženy a matky s dětmi v Roudnici nad Labem – výměna podlahové krytiny, šatní skříň.
- Nákup pomůcek pro seniory využívající sociální služby Farní charity Starý Knín.
- Charitní šatník pro sociálně potřebné – provoz šatníku v Praze 4 a Roudnici nad Labem, založení nového šatníku v Brandýse nad Labem a ve Slaném.
- Příspěvek na zájmový kroužek, školu v přírodě, letní tábor a další mimoškolní aktivity pro děti ze sociálně slabých rodin.
- Podpora konkrétních rodin, které se nacházejí v tíživé sociální situaci.

Obětavě koleduje pro lidi v nouzi. NAVZDORY VLASTNÍMU POSTIŽENÍ

PAVLA JAMBORA, pětáctýřicetiletého rodáka z Berouna, zná téměř každý člověk z města i okolí, který se někdy angažoval v nezištné pomoci bližním. A ne-li jméno, pak určitě postavu v reflexní vestě s tříkrálovou pokladničkou na krku.

Pavel vzpomíná na první ročník Tříkrálové sbírky před devatenácti lety: „Byl jsem tehdy téměř jediným dobrovolníkem, který v Berouně Tříkrálovou kasičku nosil. Od té doby jsem vynechal pouze tři-krát z důvodu hospitalizace.“

Pavel má s dobrovolnictvím bohaté zkušenosti. V devadesátých letech společně s mládeží z farního společenství a s berounským Křesťanským klubem posílal ošacení pro válkou stíženou Jugoslávii. Darované oblečení balil do krabic, po celém Berouně tyto krabice v zelinářstvích sbíral a vše pomáhal nakládat na auta a do vagonů. Ochota pomáhat ho nikdy neopustila. Když byla potřeba, roznášel letáky s upoutávkami na pořádání charitních sbírek a akcí. Osobně se angažuje i v pomoci osobám bez domova, pro něž získává batohy, bundy a další oblečení. Nejednou se stalo, že volal k nějaké osobě bez domova v kritickém stavu lékařskou pomoc.

POMÁHÁ NAVZDORY POSTIŽENÍ

Pavel je v invalidním důchodu. V životě neměl nic jednoduché. Kvůli svému handicapu mohl absolvovat pouze učiliště (ač se to díky jeho sečtělosti nezdá) a pracovat v chráněných dílnách. Přesto je příkladem člověka, který si nestěžuje na nepřízeň osudu, ale najde si své místo ve světě a svůj způsob pomoci druhým!

PLÁNUJE DALŠÍ SBÍRKU

Pavel několikrát vyhrál berounskou soutěž o nejvyšší vykoledovanou částku v jedné kasičce. Jeho tempo by málokdo vydržel. Čtrnáct dní objíždět celý region do pozdních nočních hodin. V reflexní vestě kvůli bezpečnosti. „Koleduji raději ve školách, úřadech, než v domcích, kde lidé, když se ještě o Tříkrálové sbírce moc nevědělo, neradi otevírali vrátka. Jednou jsem koledoval



Město Beroun udělilo Pavlu Jamborovi v roce 2016 cenu Ď za dlouhodobou dobrovolnickou službu.

v domově pro seniory a kasička už byla velmi těžká. Obyvatelé domova byli velmi štedří, dávali peníze do kasičky jako o závod, až mi jeden z nich utrl na jedné straně poutko. Vůbec jsem často měl po čtrnáctidenním koledování trochu odřený krk od zavěšené kasičky.“

Se všemi aktivitami přestal Pavel jen výjimečně kvůli hospitalizaci. Tou prochází i nyní, ale to mu nebrání, aby se těšil na další sbírku: „Doufám, že již tu po letošních Vánocích,“ dodává. Mezitím spřádá plány, jak sbírku zefektivnit, kam všude zajít a co vše pro větší pomoc potřebným udělat.

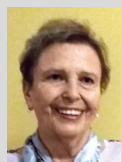
Ivana Vašků, Farní charita Beroun



DOBROVOLNICTVÍ PRO CHARITU



Senioři v Domově se zvláštním režimem prožívají díky pracovníkům a dobrovolníkům Charity důstojně stáří.



MUDr. JARMILA DOHNALOVÁ dochází dlouhodobě jako dobrovolnice do domova pro lidi s Alzheimerovou chorobou a jinými typy demencí a do Azylového domu Gloria pro maminky v tísní, tedy do sociálních služeb Arcidiecézní charity Praha. Jak prožívá čas, který věnuje klientům?

Když jsem ukončila práci ve své ordinaci, začalo se mi stýskat po pacientech. Po tom společném sdílení, v němž jen moje profesionální zkušenost oddělovala náš vztah. Po stránce lidské jsem vždy viděla, jak je důležité být s pacientem proti nemoci na jedné lodi. Když toto pacient necítí, nemůže mít plnou důvěru ve své uzdravení.

Hledala jsem podobné vztahy, a když jsem přestala hledat, přišla nabídka sama: dobrovolnictví pro Charitu. Když jsem vstoupila do domu mezi nemocné Alzheimerovou chorobou, oslovila mne

zvláštní, až domácí atmosféra. Nevím, jak intenzivně to vnímají klienti, ale mně to tak připadalo a ten pocit mám při každé návštěvě. Při vysoké profesionalitě pracovníků se stírají rozdíly mezi lidmi, rodí se společenství.

LÁSKA, KTEROU NÁS UČÍ KRISTUS

Všímám si například, jak i společný zpěv buduje atmosféru sounáležitosti. Hudba se vyjadřuje úplně jinak, spíše slovy lásky, slovy, kterým není třeba rozumět, která vše sdělují jinak, tak lehce.

Vidím v domě se speciální péčí krásný přístup pracovníků ke klientům. Dávají jim pocit, že mají stejnou důstojnost jako lidé zdraví. K tomu je třeba hodně lásky. Takové, jakou nás učí Kristus. Miluj bližního svého...

Vidím jakýsi trojúhelník – Bůh – já – bližní. V našem vztahu k druhému nám někdy vadí naše přebujelé já. Přes ně nevidíme naléhavé potřeby druhého. Teprve když své já překročíme, otvírá se nám prostor pro empatii.

CHARITA VŠEDNÍHO DNE

Také Azylový dům pro ženy v nouzi mi přinesl mnohé podněty. Ženy, které prostě nemají na to, aby si vybudovaly stabilní partnerský vztah se zodpovědným mužem. Anebo se prostě vlivem nepříznivých okolností ocitly v nouzi.

Starají se o své děti, často se topí v dluhích a prakticky nemají šanci se z nich dostat. Stát jim pomáhá. Ale dává jim lepší podmínky, aby se mohly ze své situace vymanit a začít znovu? Znovu špatně? Možná i to.

Možná by to chtělo něco, co bych nazvala charitou všedního dne. Aby každý pocítil aspoň trochu lásky k druhým. I k těm, které nezná. K náhodným kolemjdoucím, politici ke svým „voličům“, soudci, prodáváči, učitelé, lékaři. Ve vztahu k znevýhodněným skupinám, k uprchlíkům. V duchu idejí papeže Františka.

MUDr. Jarmila Dohnalová



PODĚKOVÁNÍ DÁRCŮM, kteří vyslyšeli ADVENTNÍ VÝZVU

Již tradičně se na vás obrácíme v době adventní s výzvou, abyste k vánočním dárkům pro vaše blízké přidali ještě jeden dárek navíc. Dárek, který pomůže lidem v nouzi.

Konkrétně jsme žádali o příspěvek na službu osobní asistence, která pomáhá lidem upoutaným na invalidní vozík. S pomocí asistentů mohou zvládat běžné denní aktivity jako je oblékání, hygiena či při-

prava jídla. Asistenty využívají při doprovodu do zaměstnání, k lékaři nebo za volnočasovými aktivitami.

Díky velké štědrosti dárců jsme pro službu osobní asistence získali 43 300 korun. Tato

Osobní asistenci můžete podpořit v průběhu celého roku darem na číslo účtu: 749011/5500, variabilní symbol 31.

finanční částka pomůže zajistit 216 hodin osobní asistence. (Ačkoli sami postižení si na tuto službu připlácejí, tento příspěvek na pokrytí veškerých nákladů nestačí.)

„Všem dárcům, kteří se do adventní sbírky zapojili, moc děkuji,“ říká sestra Radima Ivančicová. „Mám radost ze solidarity, kterou dárci projeví, zvláště v době vánoční, kdy jsme dostali ten největší dar – naději na spasení a na život věčný. Ať vám Pán Bůh žehná po celý rok.“

NA PALANDĚ S IGELITKOU



Redaktorka iDNES.cz LINDA VESELÁ strávila noc v noclehárně Arcidiecézní charity Praha

pro ženy bez domova.

Teplá sprcha, jídlo a postel k přenocování; noclehárny poskytují za několik desítek korun útočiště lidem bez domova. Komfort nečekejte, zato spoustu zajímavých životních příběhů ano. Jak to v noclehárně pro bezdomovce vypadá a jaké typy lidí zde potkáte, jsem poznala na vlastní kůži.

Je krátce po šesté večer, několik stupňů nad nulou. Zvoním u domu v pražském Karlíně. Po výstupu do schodů se dostávám do úzké křivoloké chodby. Předemnou stojí sedm mužů s batohy a čekají



Noclehárna – místnost pro osm žen.

na registraci. Jsou tu zřejmě častými hosty. Každý z nich odevzdá sociální pracovníci 40 korun, většina ještě prohodí vtip, fronta se rychle krátí.

Jelikož se chystám spát v noclehárně poprvé, absolvuji s pracovníci pohovor. Jak jsem se do své životní situace dostala?

Jak dlouho žiji na ulici? Mám nějaké příjmy? Mám se na koho obrátit? To jsou jen některé z otázek, kterými mne zahrnuje.

ANI KAPKU ALKOHOLU

Období před Vánocemi má kromě možných mrazů i své výhody, vypráví sociální pracovnice. Jelikož firmy pořádají večírky, dávají často zbytky občerstvení do potravinové banky. Nocující v Arcidiecézní charitě Praha si tak například mohou dát k večeři hovězí na houbách nebo kuřecí plátek.

„Na lodi Hermés jsou tolerantnější, ale u nás se pít nesmí,“ upozorňuje pracovnice na pravidla noclehárny. Radí mi, abych si hlídala své věci – nejlepší je na nich spát. Po zaplacení 40 korun dostanu čisté povlečení, ručník a jedno z lůžek v ženské části tohoto zařízení.

Vystoupám do prvního patra. Nalevo jsou dveře pro muže. Vydám se doprava a ocitám se v místnosti s kovovou palandou s gumou potaženými matracemi, dvěma plechovými skříňkami, menším stolem a dvěma židlemi. Na pravé straně je malá kuchyňka – jednovarič, lednice, varná konvice a desítky talířů a hrnků. Horní postel je na dnešní noc moje.

Místnost představuje rozcestník mezi záchodem, koupelnou, balkonem a pokojem pro dalších osm žen. Místo mi okamžitě připomene hostel. V kuchyni visí nástěnka. Do-



zvídám se, kde hledat psychickou i materiální pomoc, kde si můžu nechat vyprat prádlo, a že když si nechám zdarma provést testy na tuberkulózu, dostanu stravenku v hodnotě 100 korun.

Vítá mě bodrá čtyřicátnice Markéta. Právě si vaří večeři a nadšeně mě představuje ostatním spolunocležnicím – postarší krátkovlasé šedesátníci Hance a přibližně pětatřicetileté Gábině. „Nezapomeň si pořídit zámek na skříňku,“ radí mi hned Markéta.

Příběhy Hany i Markéty jsou podobné – mají špatnou zku-



šenost s muži. „Stačí, když tě vykopne z bytu. A je jedno, jestli ti je sto nebo osmnáct,“ vypráví Hanka, zatímco kouříme na balkoně a pozorujeme projíždějící vlaky. Přidává se i Markéta. Po tom, co se rozvedla s manželem, odstěhovala se z východních Čech za prací do Prahy. „Nechtěla jsem ho potkávat,“ vysvětluje. „A pak se to střídalo – chvíli práce, chvíli na ulici, pořád dokola,“ líčí svůj osud.

Obě ženy se znají už mnoho let. V současnosti chodí s dalšími ženami z noclehárny každé ráno zametat ulice. Vstávají proto vždy ve čtyři hodiny. „Když je sníh, tak ještě dřív,“ dodává Hanka a radí mi, kde mohu strávit den – v komunitním centru na Florenci. Tam je možné si vyprat, najíst se, ale třeba i navlékat korálky či malovat. „Je to lepší než v tramvaji, je tam teplo a nepotkáš revizora,“ usmívá se Hanka.

V kuchyňce mne další spolubydlící Katka ponouká, ať si zajdu dolů pro jídlo. S velkým překvapením se dozvídám, že tato žena, rozhodně nevypadající na svých 38 let, má už tři děti a jedno vnouče. „Máma mi říkala, že si tím zkazím život. A měla pravdu,“ říká. První dceru porodila už v osmnácti. Dvě mladší děti žijí u její matky na Moravě a Katka se snaží vídat je aspoň na svátky. „Tehle rok to ale asi nevyjde, je to prostě moc daleko,“ povzdychne si.

Vyruší nás zaklepání na dveře. Po chvíli čekání je otevře rázný, přibližně padesátiletý muž. „Mámo? Máš krém?“ zavo-

lá. Z druhé místnosti se zvedne Eva a nezapomene se syna zeptat, zda by si nedal klobásu a jestli se ráno oholil.

Eva je Slovenka, původem z Maďarska. Už několik let je v důchodu, přivydělává si prodejem Nového prostoru. Sní o tom, že se jednou se svými syny přestěhuje do ubytovny. Všichni tři v současnosti bydlí na té samé noclehárně a šetří. „Oni pracují, ale všechno mi musí odevzdat. Já jim pak dávám na jídlo a na co chtějí,“ vysvětluje.

A co ji přivedlo do noclehárny? Její synové prý odjeli pracovat do Holandska, k práci dostali i ubytování. Do Prahy přijeli poté, co přišli o všechny věci i peníze. A když začal mladší ze synů pít, Eva se rozhodla na syny dohlédnout a přestěhovala se za nimi z Košic.

MUSÍME DRŽET PŘI SOBĚ

Z místnosti pro osm žen se ozývají hlasy. V pokoji jsou po obou stranách kovové palandy, mezi nimi plechové skříňky. U postelí dřevěné židle. Oblečení je pověšené všude, kde je to jen trochu možné. „Chlastat v zimě na ulici je šílenství. Alkohol tě zahřeje, a právě proto pak umrzneš,“ horlivě vysvětluje rudovlasá postarší žena. Jako jediná tady má zkušenosti se spaním venku v zimě. Vždy však měla spacák. „Nikdy jsem nechlastala, a to jsem na ulici trávila spoustu času,“ zdůrazňuje.

Jsem překvapená, jak přátelské jsou všechny obyvatelky noclehárny. Svěřuji se s tímto postřehem Evě. „No, ještě abychom nebyly. Musíme si pomáhat a držet při sobě. Když už se

k nám svět tak nechová,“ odpovídá Eva.

Před desátou hodinou večer většina žen už spí, ráno vstávají brzy. Šplhám na horní lůžko palandy. „Deset hodin! Přijdu za pět minut,“ zahlásí do pokoje sociální pracovnice. Za pět minut se vrací. V pokoji je pak až do rána tma.

Postel je překvapivě měkká. Zatímco místností rezonuje chrápání, ležím na igelitce se svými věcmi a snažím se zapomenout vše, co jsem slyšela o štěnicích. Po chvíli ale usínám a budí mě až sociální pracovnice s tím, že je šest ráno. Většina žen už je několik hodin v práci.

Článek vyšel v *Mladé frontě DNES*, 12. 12. 2018.

Linda Veselá
reportérka iDNES.cz



CENU CHARITY ČESKÁ REPUBLIKA 2018 získal GRACE MBOIZI z Ugandy

Poprvé v jedenáctileté historii udílení Cen Charity Česká republika byla oceněna osobnost ze zahraničí. Za mimořádný přínos charitnímu dílu nominovala Arcidiecézní charita Praha Grace Mboizho.

V roce 2003 byl prvním ze 150 pracovníků, které Arcidiecézní charita Praha zaměstnala ve svých projektech v Ugandě. Zpočátku pracoval jako řidič, poté jako logistik a účetní. Při zaměstnání vystudoval vysokou školu a nyní vykonává funkci zástupce vedoucí mise v Ugandě a je jedním z klíčových pracovní-



ků. Má přímý kontakt s dětmi podporovanými v programu Adopce na dálku a se školami, které děti navštěvují. Je členem správních rad ve školách, které Arcidiecézní charita Praha

v Ugandě zřizuje. Rovněž se podílel na vzniku České nemocnice v Buikwe.

Cenu převzal během 27. benefičního koncertu Arcidiecézní charity Praha.



Vyrazili na zkušenou, TEĎ POMÁHAJÍ

Dva studenti medicíny JAN RESLER (28) a ONDŘEJ KRÁČMAR (24) se na podzim vrátili z České nemocnice v Ugandě zpět do České republiky. Dokončili svá studia, ale jejich zájem o tento projekt Arcidiecézní charity Praha trvá.

❑ Čím vás nemocnice v Ugandě vzala za srdce, že vám stojí za volný čas i po návratu?

Jan Resler (JR): Je skvělá, má smysl a jsou na ni navázáni dobří lidé. Léčí, sdružuje tamní inteligenci, šíří osvětu v prostředí nákazy HIV, TBC, malárie, pověr, tradičních léčitelů a chudoby. Afričanům, někdy frustrovaným z nedosažitelnosti lepších životních standardů, dává alespoň symbolický kontakt s vyspělým světem a pocit zájmu o ně.

Ondřej Kráčmar (OK): Studenti medicíny trpí obecně nadbytkem volného času. Je to jako s dětmi: pokud jim nenajdete smysluplnou činnost, začnou vymýšlet lumpárny. Třeba směrem k Ugandě.

❑ Vyrazili na zkušenou, teď pomáhají. Pro Charitu je jisté lichtivé, když jste při tradičním říjnovém benefičním koncertě vyslovili „naše nemocnice“. To jste vzali tenhle kus Česka v Ugandě takhle za svůj?

JR: To jsme řekli? Muselo jít o přeřeknutí. Nejspíš jakýsi pozůstatek koloniálního uvažování.



OK: Za to můžou tamní lidé. Vzali nás za své a udělali nám z pobytu skvělou záležitost. A taky Charita. Ten smysl nemocnice jde daleko za hranice poskytovaných zdravotnických výkonů. Z toho mála, co jsme poznali, jsme nabyli dojmu, že jakýkoli fungující projekt v tamním prostředí je malý zázrak. Charitě se to povedlo a byla by škoda se aspoň trochu nezapojit. Nejde to dělat bez peněz.

❑ Vyrazili na zkušenou, teď pomáhají. Co se vás na místě nejvíc dotklo? Mohli byste popsat bezprostřední postřehy, co vás zasáhlo, ovlivnilo, připoutalo k tomuto místu a lidem?

JR: Napadá mě vesnická diskotéka. Vůbec necítí normální evropský rytmus. Polku jsme se učili dvě hodiny. Když se ale pus-

tí místní hudba, vaří se Viktoriino jezero a soptí Elgon. Jinak se mi líbilo, že se před každou operací nebo vizitou modlili, ujal se toho ten, kdo zrovna chtěl: muslim, katolík, protestant. I Ondra se jednou pomodlil.

OK: Pohostinnost. Jednou v neděli jsme neměli nic k večeři. A když jsme večer skončili na sále, obchody už byly zavřené. Šli jsme do hospůdky – mají tam oddělené restaurace na jídlo a hospody na pití – a my šli doplnit alespoň tekutiny. Jak nás viděla majitelka, přinesla nám svoji večeři – dva kořeny kasavy a tři brambory. Ta dáma odešla od manžela, který ji bil, a začala žít sama sebe i své tři dcery, kterým platila studium. Pochopte, bohatým Evropanům donesla svou večeři. A pak to srovnajte s našimi postoji k cizincům.

❑ Jaké problémy řeší zdravotníci v ugandské nemocnici nejčastěji? Co je jinak než u nás? Z Česka vypadá nemocniční práce velmi akční. Možná to dělá až dojem, že celá nemocnice je vlastně urgent.

JR: No, zase opatrně... Slova urgent, rychlost, akce nebo spěch mají v Africe poněkud jiný rozměr.

Nejvíce pacientů projde stejně jako u nás ambulancí. Tam se řeší většina malárií, ostatních infekcí včetně HIV, drobné úrazy apod. Když jsme ale tříbili lékovou sbírku, došlo nám, že spektrum je poněkud jiné než u nás. Průměrný Čech trpí na cukrovku, srdeční selhání a deprese. Ugandský pacient bývá dítě – podvyživené, s malárií, srpkovitou anémií, HIV, rotavirovým průjmem nebo spalničkami.

OK: Pravda je, že nemocní přicházejí často v mnohem vážnějším stavu než u nás. Doktora se buď bojí, nebo jsou pro ně vysoké i dotované ceny služeb. Mnohdy se místo lékaři svěří tradičnímu léčiteli. Hospitalizované případy tak bývají často těžké.



Vzdělanost ugandských lékařů a zdravotních sester v České nemocnici je na evropské úrovni. Zdravotníci se navíc průběžně vzdělávají, mj. přímo v nemocnici, kde se pravidelně pořádají odborné semináře. Jan a Ondřej hovoří o managementu přípravy operací.

❑ V čem vás ugandská zkušenost změnila? Čeho jste si konkrétně všimli a co jste si uvědomili v tamní každodennosti? Dýchá se vám tu a žije lépe?

JR: Viděli jsme špičku ledovce a jenom na chvíli. Za všechno mě ale napadá komunitní život. Rodiny a společenství jsou brány velmi vážně. Pokud fungují, nahrazují prakticky neexistující systém sociálního

zabezpečení. Například kvůli AIDS je v Ugandě mnoho sirotků, u kterých se pak nejčastěji starají blízcí příbuzní.

Místní se znají osobně. Často víte, od koho pochází zboží, které si kupujete. S lidmi se zdravíte, podáváte si na ulici ruce, znáte je jménem. Prakticky s každým prohodíte pár slov. Na druhou stranu o vás celá vesnice ví víc než vy sám. ➤



SPONZORSTVÍ nemocničního lůžka

v České nemocnici sv. Karla Lwagy v Ugandě

Získejte více informací o programu Sponzorství nemocničního lůžka v České nemocnici sv. Karla Lwagy v Ugandě: www.nemocniceuganda.cz.

Váš dar **850 KORUN** zaplatí **TÝDENNÍ NÁKLADY** na lůžko na **VŠEOBECNÉM ODDĚLENÍ**.



Česká nemocnice v Buikwe je jediné místo, kde se dostanou matky z širokého okolí k život zachraňujícímu císařskému řezu. Ondřej s doktorkou Sharon právě dokončují rekonstrukční fázi operace.

Po návratu přijde trochu kovovina. Trvalo mi třeba týden, než jsem si uvědomil, že lidé v metru si po ránu příliš povídat nechtějí.

OK: Dýchá se skutečně o hodně lépe. Asi to souvisí s tím, že ugandské cigarety mají dvakrát víc dehtu než ty naše. Jinak co se týče potravin, myslím, že i u nás víme, od koho většina z nich pochází...

❑ Chcete sehnat peníze na přístroj pro novorozence – sami jste shledali, že je ho tam potřeba a chcete ho pořídit. K čemu slouží a jak může pomoci?

JR: Jedná se o tzv. CPAP přístroj. Ten pomáhá převážně nezralým novorozencům přelknout dechovou nedostatečnost, na kterou velmi často v Africe zbytečně umírají. Nezralých dětí se v Buikwe rodí hodně, hlavně kvůli nedostatečné hygieně nebo těžké fyzické práci matek. Jejich nevyvinuté plíce po porodu kolabují, čemuž přístroj brání přetlakem.

OK: Mám nahoře pár hříchů, které potřebuju odčinit. Tohle mi přišlo jako dobrá příležitost. Na tomto místě bych rád apeloval na všechny hříšné čtenáře, aby se do chystané sbírky také zapojili.

❑ A teď vážně. Proč jste se do téhle aktivity dali? Byl nějaký bezprostřední impuls?

JR: Kampaň a sbírku teprve připravujeme. V pořízení doufáme během příštího roku.



Aby mohl dobrovolník absolvovat stáž v České nemocnici v Buikwe, musí se obejít bez některých vymožeností civilizované společnosti (teplá voda, evropská toaleta atd.). Ondřej zkouší přípravu pravé domácí černé kávy, která vyrostla v okolí.

OK: Impulsem byl jeden pitomý týden, během kterého umřelo na dechovou nedostatečnost pět nezralých dětí, kterým mimo velké nemocnice není pomoci. V afrických podmínkách chybí zásadní lék evropské medicíny pro tyhle případy. A pak i přístroje na podporu dechu. Zmíněný lék je absolutně mimo finanční možnosti, ale přístroj by mohl část dětí zachránit.

❑ Na podporu této sbírky a iniciativy připravujete spot, se kterým vám pomáhal na místě bratr Jana Reslera. Točili jste i s dronem! Jaké natáčení bylo? K čemu bude spot sloužit a o čem bude?

JR: Natáčení bylo takové, že málem nebylo. Dron zabavili úředníci hned na letišti. Jako další se nám do cesty na tři dny postavily střevní bakterie, nejspíše import. Nakonec se ale techniku podařilo vypůjčit v Kampale a během natáčení dokonce i trochu fungovala.

OK: Natáčení bylo chmurné. Přijel bílý režisér z Evropy a začal udílet rozkazy. Cítil jsem se utlačován.

❑ V listopadu jste dělali státnice. Tak jak jste dopadli? Pomohla vám nějak i africká zkušenost?

JR: Nic moc, měl jsem problém poznat spalničky. Tvrdil jsem profesorce po zkušenosti z Afriky, že u nich děti žádné červené fleky nemají. Holt barva kůže občas působí problémy.

OK: Afrika nás nakopla, přivezli jsme si novou chuť do medicíny. A státnice máme oba. ❑

PODVÝŽIVA: v Evropě neznámá, V UGANDĚ ZABÍJÍ

Podvýživa je v Ugandě – a vlastně na celém africkém kontinentu – stále alarmující problém. Každé desáté dítě ve věku do 5 let v Ugandě je podvyživené. Každé třetí dítě ve věku do 5 let zaostává v růstu.

Ugandští rodiče často nepoznají, že dítě strádá. Bříško je nafouklé, a tak se domnívají, že je dítě tlusté. Jedním ze znaků podvýživy je pomalý vývoj a růst dítěte. Batolecímu věku



Téměř osudnou se stala podvýživa 18měsíčnímu chlapečkovi Rogersovi. Do nemocnice ho přinesla jeho babička, která se o něj po smrti rodičů stará. Jeho tělo bylo bezvládné a byl jako novorozeně, navíc neschopný přijímat potravu a úplně apatický. Zaostával ve fyzickém růstu i duševním rozvoji. Ve svých 18 měsících vážil pouhých 9 kg.

Lékaři mu diagnostikovali těžkou podvýživu, která se projevovala mimo jiné otokem. Při podvýživě má organismus

nedostatek bílkovin, které zadržují krevní tekutiny v cévách. Při jejich nedostatku prosakuje do mezibuněčného prostoru, např. do tělních dutin; nafouklá bříška podvyživených dětí jsou ve skutečnosti plná vody.

Sestry začaly chlapci okamžitě podávat umělou výživu, čímž jeho stav stabilizovaly. V nemocnici Rogers zůstane ještě minimálně dva týdny. Babička získá praktické informace o výživě, kterou Rogers potřebuje. ❑

odrůstající dítě například nemá vlasy, nechodí, je slabé. V České nemocnici v Buikwe takovým pacientům připravují speciální „nutriční bombu“, která je bohatá na vitamíny a potřebné živiny.

V nemocnici mají také speciální malou zahrádku, kde pěstují různé plodiny. Slouží jako tréninková zahrada matkám podvyživených dětí, kde jim zdravotníci ukazují, jak a co pěstovat a jak to připravovat.

Lailah a její miminko zachránil císařský řez



Lailah Nakasuma ještě není ani plnoletá. Díky lékařům z České nemocnice v Buikwe porodila nedávno krásného zdravého chlapečka. Stejně jako většina vesnických žen by nejspíš porodila doma. Porod ale neprobíhal

hladce a Lailah musela podstoupit císařský řez.

Děkujeme dárcům České nemocnice v Ugandě za jejich podporu. Vaše dary na podporu nemocnice zachraňují životům těm nejchudším. ❑

Sestra Maria Goretti OSOBNĚ PODĚKOVALA DÁRCŮM ZA POMOC



Během druhého adventního týdne se sestra MARIA GORETTI setkala v Praze s dárci charitních rozvojových projektů. Unavená z vyčerpávajícího cestování, ale s vřelostí a vděčností v srdci hovořila k těm, díky nimž může její kongregace pomáhat nejchudším lidem v honavarském kraji na jihozápadě Indie.

Vzpomínám na rok 1996, kdy začala naše spolupráce. Kněz z naší diecéze cestoval na setkání do Taizé, kde se setkal s lidmi z Prahy. Když zmínil naše úsilí zajistit vzdělání nejchudším dětem, dostal doporučení, abychom se obrátili na Arcidiecézní charitu Praha, která již tehdy podporovala děti ze sociálně slabých rodin v Kalkatě. Napsala jsem dopis řediteli pražské Charity a za pár dní dostala pozitivní odpověď. Připravili jsme informace o 100 potřebných dětech a poslali je do Prahy. Tyto děti by

bez podpory nemohly chodit do školy. Byl zrovna advent. K naší radosti získaly tyto děti obratem „adoptivní rodiče“ a program se začal rozvíjet. Brzy k nim přibýly další děti z Honavaru a později z dalších míst v Indii, kde působily buď místní diecézní charity, nebo kongregace, které jsem Arcidiecézní charitě představila.

ŠKOLY A NEMOCNICE NA ZELENÉ LOUCE

Vzpomínám na návštěvu otce kardinála Miloslava Vlka v Indii. Mám na toto období krásné vzpomínky. Intenzivně jsme pracovali na rozvoji našeho Vzdělávacího a zdravotního centra sv. Ignáce v Honavaru. Téměř na zelené louce vznikla nemocnice, škola pro zdravotní sestry a komunitní škola s internáty a potřebným zázemím. Díky komunitní práci ve vesnicích a díky programu Adopce na dálku® jsou dnes děti, které by neměly příležitost studovat, inženýry, doktory, zdravotními sestrami a ty, které

nemají studijní předpoklady, se užívají jako švadleny, řidiči, automechanici či elektrikáři. Je to možné jen díky vaší podpoře!

Přijela jsem do České republiky, abych vám za tuto pomoc poděkovala. Nedovedete si představit, co pro nás vaše pomoc znamená.

INDICKÉ SESTRY POMÁHAJÍ V UGANDĚ

V roce 2007 mě pan ředitel Jaroslav Němec pozval na slavnostní otevření České nemocnice v Ugandě. Byla to krásná slavnost. V jednu chvíli mě oslovila mladá dívka a zeptala se mě: „Sestro, prosím, mohla byste se o mě postarat? Nemám rodiče, nemám nikoho.“ To mi vniklo myšlenku, že by naše kongregace měla pomáhat v Ugandě. Přání se stalo skutečností. Zanedlouho se naše sestry zapojily do práce v České nemocnici v Buikwe a v programu Adopce na dálku®. Pomáhají dodnes. Ve městě Jinja jsme založily konvent a také školu v jednom z místních slumů.

Před rokem jsem při autonehodě utrpěla těžký úraz. Půl roku jsem strávila na lůžku. Nemohla jsem cestovat. Až dnes. Jsem vděčná Bohu, že se s vámi mohu setkat. Děkuji vám z celého srdce za vaši podporu. Vyprošuji pro vás Boží požehnání. To jediné mohu dát na oplátku za vaši laskavou pomoc.

sestra Maria Goretti SRA
ředitelka Vzdělávacího
a zdravotního centra
sv. Ignáce v Honavaru
13. prosince 2018, Praha

Arcibiskup Cyprian Lwanga: BUĎTE AMBASADORY ADOPCCE NA DÁLKU®

Nejen sestra Maria Goretti, i arcibiskup CYPRIAN LWANGA vyjádřil všem dárcům své poděkování za podporu. Během pobytu v Praze sloužil mši svatou za Charitu a navštívil i seniory v charitním domově v Mukařově.

„Rád bych vám poděkoval za program Adopce na dálku®,“ zaznělo z úst Mons. Lwanga. „Dotýkáte se životů tolika lidí. Radujte



se! Tato pomoc přináší mnoho radosti. V pokoře vás žádám, abyste v podpoře pokračovali. Zvu každého z vás – buďte ambasadory Adopce na dálku®. Řekněte lidem ve vašem okolí, jak užitečný tento program je. Příští týden se setkám na osobním jednání s papežem Františkem v Římě. Řeknu mu o programu Adopce na dálku®. Bude mít radost. Tento program je dobrý.“

ARCIBISKUP POŽEHNAL SENIORŮM

Arcibiskup Cyprian Lwanga se setkal se seniory z charitního

Domova pro seniory kardinála Berana v Mukařově. Nejprve sloužil spolu s Mons. Herbstem mši svatou v místní kapli, poté navštívil seniory v jejich pokojích, aby jim požehnal. „Seděla jsem tady v koutě a myslela na souseda, který s námi žil zde v domově a který nás právě opustil. Vaše návštěva mě moc potěšila,“ řekla jedna ze seniorek a na otázku, jak se jí zde daří, odpověděla: „Celý život jsem žila v Praze. V Mukařově jsem našla svůj druhý domov. Hned jsem si zde zvykla a jsem zde šťastná.“

Mši svatou za pracovníky a klienty Charity sloužil otec arcibiskup spolu s kardinálem Dominikem Dukou, biskupem Zdenkem Wasserbauerem, prezidentem Charity P. Janem Balíkem a P. Edwardem Walczykem. Tradičního adventního setkání se zúčastnili pracovníci Arcidiecézní charity Praha a farních Charit. Otec arcibiskup povzbudil přítomné v životě ve víře a poděkoval za práci nejen pro potřebné lidi v České republice, ale i ve vzdálené Ugandě. □



Zambijské děti si na domácí úkoly POSVÍTÍ SOLÁRNÍ LAMPIČKOU

Děti v programu Adopce na dálku® dostávají jménem svých dárců vánoční dárek. Vybíráme praktické dárky: oblečení, deštník, moskytiéru, matraci či vybavení do domácnosti. V zambijské Solwezi dostaly děti k Vánocům solární lampičku. Díky ní se mohou věnovat školním povinnostem i po západu slunce.



□

Aktuálně
ze Zambie

Český velvyslanec SLAVNOSTNĚ PŘEDAL POČÍTAČOVOU UČEBNU žákům v Solwezi

Velvyslanec České republiky v Zambii pan Radek Rubeš navštívil na začátku prosince misi Arcidiecézní charity Praha v zambijské Solwezi. Žákům Základní školy Rodwell Mwepu slavnostně předal novou počítačovou učebnu, kterou vybudovala pražská Charita díky grantu Zastupitelského úřadu České republiky v Lusace.

žáci, ale i všichni učitelé základní školy.

Pan velvyslanec Rubeš ve svém projevu zdůraznil význam vzdělání a zvláště výuky práce s výpočetní technikou jako nástroje k dalšímu vzdělávání. Vyzdvihl práci Arcidiecézní

charity Praha, která se základní školou Rodwell Mwepu úzce spolupracuje. Přímo v této škole je díky českým dárcům podporována stovka dětí a již devátým rokem zde probíhají večerní kurzy základního vzdělávání pro dospělé.

□



Velvyslanec Radek Rubeš a vedoucí charitní mise Aleš Vacek s žáky v nové počítačové učebně, kterou Charita vybudovala díky grantu Zastupitelského úřadu České republiky v Lusace.

PROČ POMÁHÁM? Aby se postavili na vlastní nohy

Adopce na dálku® oslavila na podzim čtvrtstoletí existence.
Co na programu na dálku nejvíce oceňujete, proč má smysl tento projekt podpořit?

**P. Stanislav Příbyl,
generální sekretář
České biskupské konference**



Úspěch Adopce na dálku® vidím v adresnosti podpory. Po 25 letech vidíme konkrétní výsledky, kdy nám před očima vyrostly osobnosti: lékaři, učitelé, lidé, kteří sami pomáhají svým bližním. Tisíce mladých lidí mohly vztít svůj životní příběh do vlastních rukou, a využít tak všechna obdarování, která jim byla dána Pánem Bohem.

Podpora vzdělání je nejvíce smysluplnou formou rozvojové pomoci. Těm, kterým pomáháme, nedáváme almužnu, ale podporujeme je, aby se postavili na vlastní nohy. Oni se pak dokážou nejen postarat sami o sebe, ale také stejnou pomocí, jakou sami dostali, pomáhat i druhým.

Přeji tomuto programu minimálně dalších dvacet pět let existence.

**Věra Martinová,
zpěvačka**



U mne to vše začalo před lety mým koncertem pro Arcidiecézní charitu Praha, kde jsem se o Adopci dozvěděla. Program Adopce na dálku® je jednoduchý způsob, jak si třeba udělat

hezky na duši tím, že jednomu z dětí mohu pomoci získat vzdělání, a tím i možnost mít se lépe. Získat lepší uplatnění a také zase zpětně lépe pomáhat svému okolí. Třeba bude jednou „moje“ Kleopatra ze Zambie, kterou jsem před lety adoptovala, sama učít děti ve své domovině nebo zachraňovat životy...

**MUDr. Oldřich Šubrt,
dárce sanitky do Ugandy**



Ve srovnání s jinými programy jsem ocenil plnou adresnost a jasný účel. A tak už 20 let

dostávám dvakrát ročně vysvědčení, fotografie a dopisy o životě v Ugandě od dvou dětí. Agenorwot právě dokončuje základní vzdělání. Fredrick dostudoval již před mnoha lety. Dokončil i střední školu se zaměřením na stavebnictví, kterou též podporuje Charita. Díky spolupráci se správci projektu v České republice jsem měl možnost před dvěma lety obě děti, dnes již mladé dospělé, navštívit. Nejvíce mi imponovala metodika výběru. Místní komunita navrhuje lokálnímu spolupracovníkovi Charity nadané děti z rodin, které nejsou schopny zajistit celou školní docházku. Děje se tak přímo na místě. To je myslím hlavní výhoda, protože rodina i dítě

jsou „zodpovědní“ svému okolí, které podpořilo vybraného mladého školáka. Uganda je země s třetí nejmladší populací na světě, má desetitisíce mladých a dnes již vzdělaných lidí, kteří nemají práci, a tam je prostor pro další projekty, které pomohou naší adoptivní mládeži si ten nový a moderní svět vytvořit doma.

**Venee Fernandes,
jedna z „adoptivních dcer“**



Několik let poté, co jsem díky Adopci na dálku® dokončila střední školu, mi indická řeholní

sestra Maria Goretti zprostředkovala studijní pobyt v České republice. Vystudovala jsem zemědělskou univerzitu a v Česku nyní žiji a pracuji. Protože jsem na vlastní kůži poznala, že program Adopce na dálku® funguje a že je mu možné věřit, podporujeme nyní s rodinou na dálku jednu indickou dívku. Chtěla bych jí být prospěšná tak, jako mi byla před mnoha lety prospěšná adoptivní maminka z Ostravy.

Děti z chudých rodin mají větší motivaci chodit do školy a jejich rodiče získají díky podpoře odvahu své děti do školy posílat. To by nebylo možné bez mnoha lidí s dobrým srdcem a ochotou pomoci chudým. Patří jim za to velký dík.

□

Finanční dar od základní až po vysokou školu

Program Adopce na dálku* pomáhá již 25 let. Tisíce dětí získaly výuční list, maturitní vysvědčení nebo dokonce vysokoškolský diplom. A díky vzdělání dobré pracovní uplatnění a možnost zajistit školní docházku svým dětem a často i svým mladším sourozencům. Pomoc českých „adoptivních rodičů“ změnila životy mnoha lidí. Zejména z Indie a Ugandy, kde Adopce na dálku* probíhá nejdéle, dostáváme často pozdravy a poděkování od „našich“ dětí. Několik z nich sdílíme s čtenáři Bulletinu.

Shwetha manažerka z Indie



Díky vaší pomoci jsem vystudovala základní, střední i vysokou školu, obor management obchodu. Pracuji nyní pro prestižní firmu a práce mě moc baví. Jsem vděčná, že můžu podporovat maminku a vrátit jí její péči. Vychovávala nás sama, když nás táta opustil. Za to, čeho jsem v životě dosáhla, vděčím vaší pomoci.

Josephine učitelka z Ugandy

Rodiče mi zemřeli, když jsem byla ještě malá. Vychovává-



la nás babička. Do školy jsem chodila ráda, ale často mě posílali domů, protože jsem neměla zaplacené školné. To se změnilo díky programu Adopce na dálku*. Získala jsem bakalářský titul na pedagogické fakultě a nyní pracuji jako učitelka. Vaše pomoc změnila můj život.

Veena sekretářka z Indie



Rodiče jsou námezdní dělníci, nemohli získat vzdělání a neměli prostředky ho zajistit ani mně. Jsem vděčná za to, čeho jsem mohla v životě dosáhnout, i za to, že nyní můžu své rodiče podporovat. Jen díky vám jsem mohla vystudovat střední i vysokou školu a získat práci sekretářky v nadnárodní firmě. Nikdy vám nepřestanu být vděčná. Pomoc, kterou jsem od vás dostala, když jsem ji potřebovala, chci nyní dávat dalším potřebným lidem.

Chandrashekar námořník z Indie



Žili jsme velmi skromně. Do školy jsem chodil díky programu Adopce na dálku*. Až teď dokážu plně docenit, co to pro mě v životě znamenalo. Studoval jsem s dobrými výsledky, a tak jsem mohl jít na vysokou školu. Během studia mi nabídli výcvik v obchodním námořnictvu, kde jsem získal i práci. Za svůj úspěch vděčím vám. Děkuji.

Monicca učitelka matematiky z Indie

Na základní škole jsem získala stipendium za dobrý prospěch. Od té doby jsem věděla, že mám možnost dosáhnout i vyššího vzdělání, přestože rodiče na školné neměli peníze. Až později jsem se dozvěděla, že šlo o program Adopce na dálku*. Díky němu jsem vystudovala a nyní pracuji jako učitelka matematiky na střední mezinárodní škole. □



Truhláři z SOU MALONGWE mají velkou šanci NA STABILNÍ A SLUŠNĚ PLACENÉ ZAMĚSTNÁNÍ

Šest absolventů Středního odborného učiliště v Malongwe nastoupilo na placenou tříměsíční praxi do firmy Modern Living, která vyrábí designový nábytek. Pokud se osvědčí, dostanou stálou práci.

„Pro kluky je to obrovská šance, jak získat stabilní a slušně placené zaměstnání a zvýšit si kvalifikaci,“ říká vedoucí ugandské mise Bernadeta Pavlíková. „Firma Modern Living má navíc velký potenciál. Vyrábí zboží, které se jinak do Ugandy jen dováží ze zahraničí. Mají na trhu velký úspěch a tak má zaměstnání u této firmy budoucnost.“

Firma na svém facebookovém profilu uvedla: „Jsme rádi, že jsme mohli přijmout první skupinu učňů ze Středního odborného učiliště sv. Karla Lwangy v Malongwe. Doufáme, že u nás všichni získají zaměstnání, jakmile dokončí svou praxi. Naše motto „Buy Uganda – Build Uganda“ (kupuj ugandské výrobky



– podporuj Ugandu) zahrnuje také předávání dovedností mladé generaci. Děkuje Ar-

cidieční charitě Praha, že to můžeme uskutečnit. □

Zaujalo vás Střední odborné učiliště v Malongwe?

Dává stovkám mladých lidí v Ugandě šanci na lepší pracovní uplatnění. Podpořte učiliště finančním darem. Váš dar můžete zaslat na číslo účtu 749011 / 0100, variabilní symbol 20960. Děkujeme!

Ať nám příležitost pomáhat nikdy neuteče

Dokončení ze strany 1.

□ **Velké množství lidí pomáhá naší nemocnici v Ugandě, podporuje ji a zachraňuje tak životy lidí na druhém konci světa. Jaké to bylo sekat se s nimi na koncertě?**

Udělal to na mě ohromný dojem. A navíc mám doslova přímou linku do Ugandy, do nemocnice v Buikwe. Zná

oba dva mladé lékaře, kteří se do Afriky ještě jako studenti vypravili a pracovali tam: Honzu Reslera a Ondru Kráčmára. O nemocnici mi vyprávěli a musím říct, že je to úžasná věc. Nadšení, se kterým přijeli zpátky do České republiky, je nakažlivé. Jsou opravdu šťastní, že tam můžou pomáhat. Je to kapka v moři, ale hrozně důležitá.

S Charitou spolupracuji dlouho, protože doma v Lanškrouně máme charitní ošetřovatelskou službu, kterou zakládal ještě můj předchůdce. Díky tomu vím, jak je tahle práce vyčerpávající a náročná. Lidé, kteří pracují v sociálních službách, v Charitě, by měli odcházet do důchodu dřív. Zná





„Spěchejme milovat lidi, protože rychle odcházejí,“ připomněl slova básníka moderátor letošního benefičního koncertu P. Zbigniew Czendlik.

na takové nasazení nestačil. Dělají spoustu práce, která vůbec není vidět. Snad se k nám – také díky této příloze – donesou našemu sluchu svědectví o jejich nasazení i o tom, co Charita dělá pro ty, kteří si pomoci sami neumějí nebo nemohou.

□ Každý může Charitu podpořit penězi, darem těmto potřebným.

Ano, a měli bychom se učit takto pomáhat. Protože my někdy neumíme ani dávat. Například abychom to nestavěli na odiv, abychom obdarovanému nedávali najevo svou převahu. Dávat tak, abychom druhého nezranili a aby to bylo konkrétnímu člověku skutečně prospěšné. Navíc bez toho, abychom čekali něco

zpět, na oplátku. Třeba „jen“ vděk.

□ To lze například v Adopci na dálku®, těžko nám může někdo přes ty tisíce kilometrů oplácet nebo být vděčný.

Jistě. Je hezké, když pomáháme v Africe nebo Indii, to je hodně důležité. Zejména tak dotváříme Charitu jako organizaci, která má bezmála globální charakter. Důležité je však pomáhat i tady a teď, v různých sociálních projektech. Je důležité být pozorní i ke svému okolí, k prostředí, ve kterém žijeme. Často se stává, že máme třeba souseda v domě, který naši pomoc potřebuje – a my si nevšimneme. Pestrost, kterou reprezentuje Charita, je krásná a inspirativní. Její služba není zaměřená jen na určitý okruh

lidí, ale je to taková paleta. Bylo to zřejmě i během slavnostního večera, kdy Charita ocenila velmi pestrou skupinu pomáhajících.

□ Nemocnice v Ugandě funguje už 12 let. Budova není zarostlá kopřivami, jak to někdy u rozvojových projektů bývá. Čím to podle vás je, že má tato nemocnice takové výsledky?

Je to určitě pozorností, kterou jí stále věnují štedří lidé. Neztrácíme ji ze zřetele. Díky mladým lékařům – Ondrovi a Honzovi – jsem to viděl i já na fotografiích a v jejich blogu.

□ Takových lidí, co nemocnici různě podporují, je hodně. Jedni se tam vydají osobně, další pošlou zdravotní materiál, jako je sanitka, další posílají peníze. Co byste těmto dobrodincům vzkázal?

Tlumočil bych jim slova Jana Twardovského: „Spěchejme milovat lidi, protože rychle odcházejí.“ Přišel jsem k poznání, že až budeme na konci svého pozemského života a budeme jej bilancovat, nebude nás ani tak mrzet to špatné, za co jsme se snad i zvládli omluvit. Ale bude nás mnohem víc tížit, že jsme mohli milovat a nemilovali jsme. Že jsme mohli pomoci a nepomohli jsme. Že jsme mohli odpustit a neodpustili. Ať nám ta příležitost milovat, pomáhat a odpouštět nikdy neuteče! □

Bulletin Arcidiecézní charity Praha. Vydává Arcidiecézní charita Praha, Londýnská 44, 120 00 Praha 2. Tel. a e-mail: 224 246 519, pomocdozahranici@praha.charita.cz (Centrum zahraniční spolupráce); 222 512 401, poradna@praha.charita.cz (sociální služby v pražské arcidiecézi); www.praha.charita.cz. Vychází 2x ročně. Evidenční číslo: MK ČR E 20853. Bulletin Arcidiecézní charity Praha vychází 11x ročně také v elektronické podobě. Příhláška k odběru je dostupná na <http://praha.charita.cz/onas/bulletin>. Z odběru tištěného Bulletinu se mohou dárci Centra zahraničí spolupráce odhlásit na e-mailové adrese: pomocdozahranici@praha.charita.cz. V Bulletinu zveřejňujeme články z přílohy Arcidiecézní charity Praha v Katolickém týdeníku č. 50/2018.